19/04/2026

Χειροτονία Διακόνου και Τρισάγιο Μνήμης στον Ι.Ν. Αγίας Παρασκευής Καρδίτσας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Το Σάββατο 18 Απριλίου 2026, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Τιμόθεος τέλεσε με εκκλησιαστική λαμπρότητα την ακολουθία του Όρθρου και τη Θεία Λειτουργία στον Ιερό Ναό Αγίας Παρασκευής Καρδίτσης.

Κατά τη διάρκεια της Θείας Λειτουργίας τελέσθηκε η εις Διάκονον χειροτονία του κ. Δημητρίου Κατσομήτρου, εγγάμου και πατέρα τριών τέκνων, γεγονός που γέμισε με χαρά και συγκίνηση το εκκλησίασμα, καθώς ένας νέος άνθρωπος

ανταποκρίνεται στο κάλεσμα του Θεού και εισέρχεται συνειδητά στην ιερατική διακονία.

Η ημέρα αυτή της χαράς και της ευλογίας συνδέθηκε άρρηκτα με τη μνήμη και την τιμή προς έναν εκλεκτό και δοκιμασμένο εργάτη του Ευαγγελίου. Προ της Απολύσεως, ο Σεβασμιώτατος τέλεσε Τρισάγιο επί του τάφου του μακαριστού Επισκόπου Ρεντίνης κυρού Σεραφείμ, με την ευκαιρία της συμπληρώσεως δέκα ετών από την κοίμησή του, υπογραμμίζοντας ότι η ζωή της Εκκλησίας δεν είναι αποσπασματική, αλλά αποτελεί μία αδιάκοπη πορεία και συνέχεια μαρτυρίας, θυσίας και προσφοράς, από γενεά σε γενεά.

Στο θεολογικά μεστό και πατρικό του κήρυγμα, ο Σεβασμιώτατος ανέδειξε με ιδιαίτερη έμφαση το αληθινό νόημα της ιερατικής διακονίας, το οποίο δεν είναι άλλο από την προβολή και τη φανέρωση του Αναστάντος Χριστού μέσα στον κόσμο. Απευθυνόμενος προς τον νέο Διάκονο, αλλά και προς όλους τους πιστούς, τόνισε ότι η διακονία στην Εκκλησία δεν αποτελεί χώρο προσωπικής προβολής ή αναζητήσεως ανθρώπινης δόξας, αλλά σταυρική πορεία ταπείνωσης και αυταπάρνησης, με μοναδικό σκοπό να φανερώνεται ο ίδιος ο Χριστός στη ζωή των ανθρώπων.

Λαμβάνοντας αφορμή από το αποστολικό ανάγνωσμα της ημέρας, αναφέρθηκε εκτενώς στο περιστατικό της θεραπείας του παραλύτου από τους Αγίους Αποστόλους Πέτρο και Ιωάννη, οι οποίοι ανέβαιναν στον Ναό την ώρα της προσευχής και συνάντησαν έναν άνθρωπο καθηλωμένο στην αδυναμία του. Ο Απόστολος Πέτρος, με απλότητα αλλά και δύναμη πίστεως, απευθύνθηκε προς αυτόν λέγοντας ότι δεν διαθέτει «χρυσίον ή αργύριον», αλλά του προσφέρει εκείνο που έχει, δηλαδή τη χάρη του Ιησού Χριστού, καλώντας τον να σηκωθεί και να περπατήσει. Και πράγματι, ο παράλυτος θεραπεύθηκε, σηκώθηκε και, γεμάτος ανεκλάλητη χαρά, άρχισε να βαδίζει και να δοξάζει τον Θεό.

Ο Σεβασμιώτατος στάθηκε ιδιαίτερα στην αντίδραση του λαού, ο οποίος, βλέποντας το θαύμα, έσπευσε να αποδώσει τιμή και θαυμασμό στους Αποστόλους, θεωρώντας τους ως φορείς κάποιας δικής τους δύναμης. Όμως ο Απόστολος Πέτρος διόρθωσε άμεσα αυτή την αντίληψη, τονίζοντας ότι το θαύμα δεν προήλθε από ανθρώπινη ικανότητα, αλλά από τη δύναμη του Αναστημένου Χριστού, τον οποίο οι ίδιοι οι άνθρωποι απέρριψαν και σταύρωσαν, προτιμώντας τον Βαραββά. «Δεν είναι δικό μας το έργο», υπογράμμισε, «αλλά ανήκει στον Αρχηγό της ζωής».

Με αφορμή αυτή τη στάση των Αποστόλων, ο Σεβασμιώτατος κάλεσε σε βαθύ αυτοέλεγχο όλους τους διακονούντες στην Εκκλησία, θέτοντας το ερώτημα κατά πόσο οι ίδιοι παραμένουν αυθεντικοί διάκονοι του Χριστού ή, αντιθέτως, οικειοποιούνται τη χάρη και τη δόξα που ανήκει αποκλειστικά στον Θεό. Υπογράμμισε ότι ο μεγαλύτερος πειρασμός για τον άνθρωπο και ιδιαιτέρως για τον κληρικό είναι να τοποθετήσει τον εαυτό του στο κέντρο, αντί να παραπέμπει διαρκώς στον Χριστό.

Στο ίδιο πνεύμα, ανέφερε το παράδειγμα του Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου, ο οποίος, όταν οι μαθητές του εξέφρασαν ανησυχία για την αυξανόμενη παρουσία

του Χριστού, απάντησε με ταπείνωση και πνευματική καθαρότητα ότι «εκείνος πρέπει να αυξάνει, εγώ δε να ελαττούμαι». Αυτό το ήθος της αυθεντικής ταπείνωσης και της αυτοπαραίτησης από κάθε ανθρώπινη προβολή πρόβαλε ως πρότυπο για κάθε διακονία μέσα στην Εκκλησία.

Απευθυνόμενος προσωπικά προς τον νέο Διάκονο Δημήτριο, τον προέτρεψε να εξέλθει από τα στενά όρια του ατομικού του κόσμου και να ζήσει ουσιαστικά το μυστήριο της Εκκλησίας, καλώντας τον να βιώσει και να κηρύττει τον Αναστημένο Χριστό με ολόκληρη την ύπαρξή του, με τη ζωή, τα έργα και τη διακονία του. Τον κάλεσε να γίνει «τύπος των πιστών», να διακονεί με όλη του την ψυχή και τη διάνοια τον Κύριο και τους ανθρώπους, έχοντας πάντοτε εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού, ο οποίος δεν εγκαταλείπει ποτέ εκείνον που τον υπηρετεί με καθαρή καρδιά.

Ιδιαίτερη αναφορά έκανε και στη διφυή υπόσταση του ανθρώπου, τονίζοντας ότι ο

άνθρωπος έχει τόσο πνευματικές όσο και βιολογικές ανάγκες, τις οποίες ο Θεός γνωρίζει και φροντίζει, όταν ο άνθρωπος ζει εντός της χάριτός Του. Έτσι, η διακονία δεν αποτελεί απλώς ένα εξωτερικό έργο, αλλά έναν ολοκληρωμένο τρόπο ζωής, που αγκαλιάζει ολόκληρη την ύπαρξη του ανθρώπου.

Η αναφορά στον μακαριστό Επίσκοπο Ρεντίνης κυρό Σεραφείμ εντάχθηκε οργανικά στο ίδιο θεολογικό πλαίσιο, προβάλλοντας ένα ζωντανό παράδειγμα ανθρώπου που έζησε αυτήν ακριβώς τη διακονία ως μαρτυρία πίστεως. Ο Σεβασμιώτατος μίλησε με συγκίνηση για τη ζωή και τη διακονία του, επισημαίνοντας ότι υπήρξε ένας αληθινός εργάτης του Ευαγγελίου, ο οποίος υπηρέτησε με αυταπάρνηση τόσο την τοπική Εκκλησία όσο και την ευρύτερη εκκλησιαστική ζωή, ακόμη και μέσα από τις δοκιμασίες και τις δυσκολίες που αντιμετώπισε, ιδιαίτερα προς το τέλος της ζωής του.

Τόνισε ότι η λεγόμενη «μαρτυρική» του πορεία δεν αποτελεί απλώς μια ανθρώπινη δοκιμασία, αλλά μία ζωντανή μαρτυρία της Αναστάσεως του Χριστού, η οποία οδηγεί στη δόξα και στη χάρη του Αγίου Πνεύματος. Υπενθύμισε δε ότι το όνομά του μνημονεύεται σε κάθε Θεία Λειτουργία, ως ένδειξη της άρρηκτης συνδέσεώς του με την ποιμαντική και σωστική διακονία της Εκκλησίας.

Κλείνοντας, ευχήθηκε από καρδιάς στον νέο Διάκονο η χάρις του Θεού να τον ενισχύει σε κάθε του βήμα, ώστε να προβάλλει με τη ζωή του τον Αναστάντα Κύριο, αφού πρώτα ο ίδιος τον πιστέψει και τον ακολουθήσει, και έτσι να καταστεί οδηγός και για άλλους ανθρώπους προς τη χαρά της Αναστάσεως. Παράλληλα, κάλεσε όλους τους πιστούς να κρατήσουν ζωντανό το παράδειγμα του μακαριστού Επισκόπου, μετατρέποντάς το σε πηγή έμπνευσης και πνευματικού αγώνα.

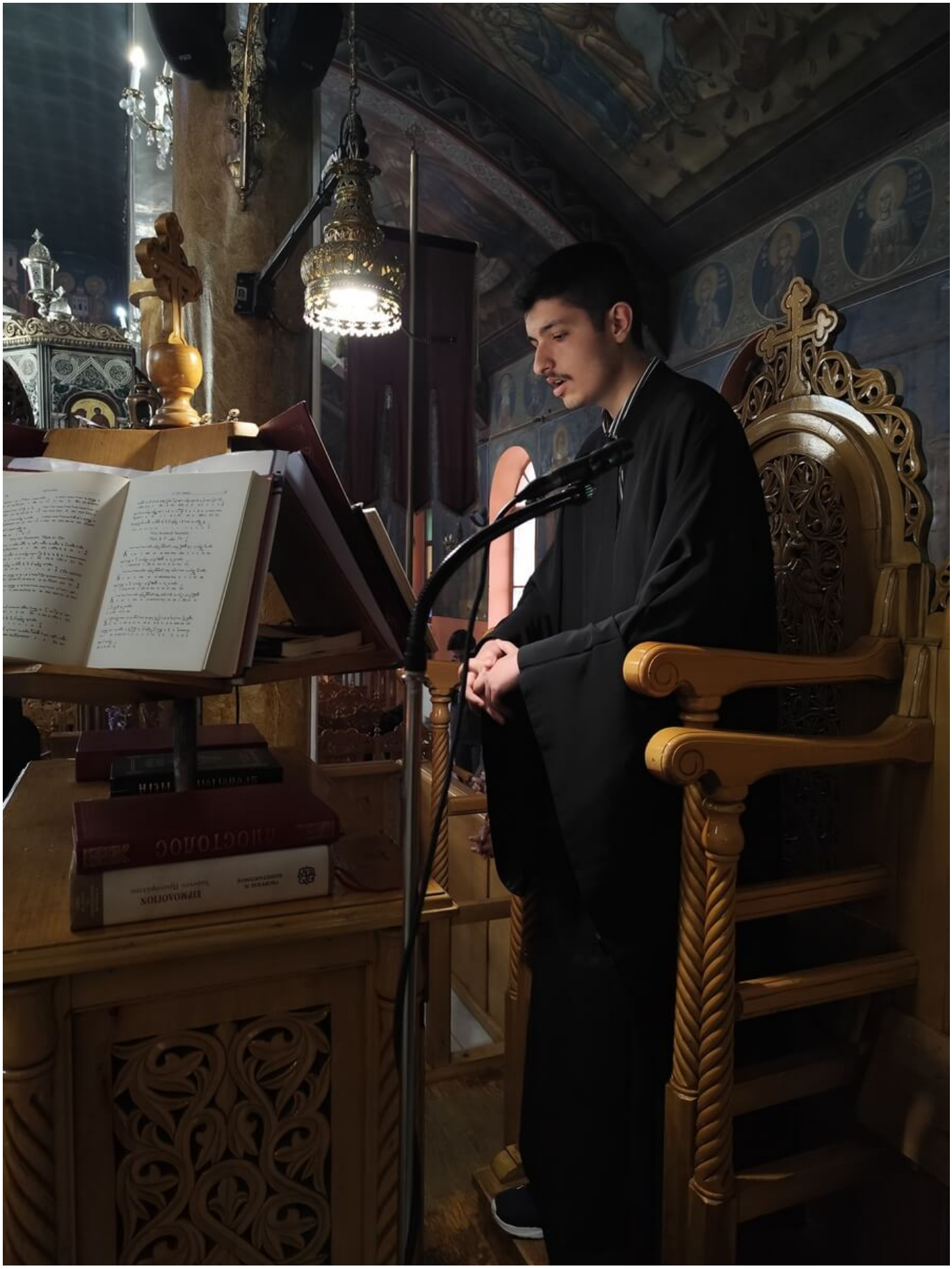

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΡΕΝΤΙΝΗΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ
(ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ)
1945 - 2016

